

Arrest

**nr. 91 119 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 april 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker G.P. (...) luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent afkomstig uit Tbilisi, Georgië.

U was sinds 2005 werkzaam in het leger, waar u het hoofd was van een tank-unit, die uit drie personen bestond, u inclus. U hebt meegevochten tijdens de oorlog in augustus 2008 en na die oorlog werd uw bataljon overgeplaatst naar de Mukhrovani-basis waar ongeveer zevenhonderd tot zevenhonderdvijftig personen gestationeerd waren.

Uw problemen zijn ontstaan na een rebellie van deze Mukhrovani-basis op 5 mei 2009.

Op die dag riep jullie leider S. of M.G., op om de bevelen van de president niet te gehoorzamen. Jullie moesten die dag de defensie aansterken en de betogers die wilden deelnemen aan de betoging van 26 mei 2009 tegenhouden.

Enkele uren na de afkondiging van deze rebellie kwam de president en een speciale brigade aan op de basis en werden jullie ontwapend en meegenomen naar de Vaziani-basis. Daar werden jullie gedurende twee dagen gehouden waarna jullie op 7 mei werden vrijgelaten.

Op 11 mei moesten jullie terugkeren naar de Vaziani-basis waarna jullie alle legerspullen moesten afgeven en er werd jullie verteld dat jullie het land niet mochten verlaten en eveneens opgeroepen konden worden.

Op 21 mei 2009 werd u gebeld met de mededeling dat u op 22 mei 2009 naar het ministerie van Veiligheid moest gaan ter ondervraging. Tijdens deze ondervraging beledigden ze u en uw leider en sloegen ze u. Na enkele uren werd u terug vrijgelaten.

Op 30 mei 2009 kreeg u een telefoontje van een vriend die in Rusland verbleef om te vragen hoe het met u was omdat hij gehoord had over de opstand in Mukhrovani.

Op 4 juni 2009 moest u voor een tweede maal ter ondervraging naar de geheime veiligheidsdienst gaan waar u werd geconfronteerd met dit telefoongesprek. Volgens uw ondervragers was dit telefoongesprek het bewijs dat u met Rusland had samengewerkt tijdens deze mouterij.

Na enkele uren werd u terug vrijgelaten, keerde u terug naar huis en vertrok toen naar uw onderduikadres in Zomleti-dorp bij de schoonmoeder van uw vriend.

U herinnert zich eveneens dat de autoriteiten bij uw ouders thuis langs kwamen maar wanneer dit was, weet u niet.

Op 8 oktober 2009 vertrok u vervolgens van Zomleti met de auto naar Turkije. Daar nam u de bus naar Griekenland en per boot bereikte u Italië.

U kwam in België aan op 16 oktober 2009 en diende uw asielaanvraag in op 16 november 2009.

Sinds uw vertrek uit uw land van herkomst werd er in uw land van herkomst een rechtszaak gehouden tegen de muiters. Velen van uw leiders werden veroordeeld.

Uw moeder, Gi.P. (O.V. 6.780.862) kwam in februari 2011 eveneens in België aan en zij diende, op basis van uw problemen, eveneens een asielaanvraag in op 11 maart 2011

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een attest van het leger, een attest van de medaille die u ontving, een ere-certificaat, een certificaat voor de tanktraining, een certificaat van uw militaire opleiding, een certificaat van uw medaille, verschillende foto's, een usb-stick met foto's en videofragmenten, tien medische attesten, twee hospitalisatiebewijzen, twee psychologische verslagen, drie medische documenten, drie gerelateerde medische stukken en de identiteitskaart van uw moeder."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker G.P. (...) luidt als volgt:

"U vreest dat u aangehouden of vermoord zal worden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van de mouterij in Mukhrovani.

Daarenboven vreest u bedreigingen van de Russen of de Osseten omwille van uw deelname aan de oorlog in augustus 2008.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter niet aannemelijk omwille van de volgende redenen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal zich vragen met betrekking tot uw houding.

Zo heeft u amper kennis in verband met de huidige situatie van uw problemen.

U stelt dat de autoriteiten langs kwamen bij uw thuis en naar u vroegen maar u kan niet zeggen wanneer zij langskwamen, noch hoeveel keer dit gebeurde. (CGVS p. 20) U weet eveneens niet of de autoriteiten langskomen bij uw burens, kennissen of vrienden. (CGVS p. 20)

Daarenboven werd u gevraagd hoe de situatie is voor uw collega's met een vergelijkbaar profiel als u, zijnde sergeant in het leger, dus niet de leiding van deze mouterij, waarover u betrekkelijk weinig kennis blijkt te hebben.

U kan niet vertellen of uw collega's eveneens werden opgeroepen op 22 mei 2009 want u onderhield geen contacten meer met hen. (CGVS p. 17) U weet niet wat er gebeurde met uw twee collega's die onder uw leiding in uw tank meereiden. (CGVS p. 21) Verder vermeldt u twee sergeanten, G.S. en A.S. maar kan enkel verklaren dat zij werden aangehouden op die bewuste dag in Mukhrovani, maar hoe lang zij werden aangehouden, weet u niet. (CGVS p. 22) U weet niet of er mensen van een soortgelijke rang als u veroordeeld werden. (CGVS p. 22)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw ontbrekende kennis betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen immers op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen.

U echter heeft nagelaten om op doortastende wijze informatie te verkrijgen met betrekking tot uw problemen in uw land van herkomst.

Daarenboven stelt u dat uw vader een dichte vriend was van Go., één van de leiders van de opstand in Mukhrovani. (CGVS p. 20)

Het Commissariaat-generaal verwacht echter, gezien de belangrijke connecties die u door de vriendschap van uw vader in uw land van herkomst heeft, dat u zulke connecties gebruikt om informatie te verkrijgen, hetgeen u nagelaten heeft.

Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Georgië betreffen, ondermijnen de door u verklaarde ernst en vrees met betrekking tot uw asielproblemen.

Ten tweede, u stelt dat u tijdens uw tweede ondervraging op 4 juni 2009 verdacht werd van samenwerking met de Russische Federatie tijdens deze mouterij omwille van het telefoontje dat u eerder van uw vriend in Rusland kreeg. (CGVS p. 14) U dook vervolgens onder, waarna de autoriteiten tweemaal naar uw thuis kwamen en achter u vroegen, twee of drie weken na uw onderduik in juni 2009. (CGVS moeder, p. 7)

Daarna kwamen ze niet meer langs maar werd zij drie of vier keer opgebeld in een periode die zij niet goed kan bepalen. (CGVS moeder p. 8)

Uw moeder stelt dat ze de laatste keer in de zomer van 2010 opgebeld werd, in juli, eind augustus of begin september. (CGVS moeder p. 8) Er werd niemand van uw familie meegenomen of gearresteerd, eveneens werden er geen convocaties ontvangen bij uw thuis. Uw moeder bleef nog tot februari 2011 in Georgië. (CGVS moeder p. 8)

Gezien de zware verdenkingen vanwege de Georgische autoriteiten, namelijk de band tussen Rusland en uzelf, is het volgens het Commissariaat-generaal bijzonder onwaarschijnlijk dat u niet op intensievere wijze gezocht wordt door de autoriteiten.

Zoals terug te vinden in de open bronnen, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, beschuldigde Georgië Rusland in verdeckte termen van de opstand in Mukhrovani waarna de Russische minister van buitenlandse zaken deze beschuldigingen absurd noemde.

Gezien deze beschuldiging kon er dus verwacht worden dat de Georgische overheid u ten alle koste zou vervolgen, aangezien er in uw geval een band met de Russische Federatie bewezen kon worden door uw telefoongesprek.

Het feit dat de overheid slechts tweemaal langskwam en drie of vier keer naar uw thuis belde, strookt niet met deze verwachting, waardoor de ernst en geloofwaardigheid van uw problemen verder in twijfel getrokken wordt.

Eveneens werd u gevraagd of u officieel gezocht wordt, waarop u stelt dat deze zaken niet officieel gebeuren. (CGVS p. 22)

Het Commissariaat-generaal heeft moeite om te begrijpen waarom juist u op niet officiële wijze vervolgd zou worden, terwijl de andere deelnemers aan deze mouterij wel op officiële wijze vervolgd en berecht werden.

Het Commissariaat-generaal mag dan in alle redelijkheid verwachten dat u enig document ter staving van uw vervolgingen kan tonen, gezien het officiële karakter van de reeds veroordeelde deelnemers van de mouterij, waarin u niet geslaagd bent.

U maakt ook niet aannemelijk waarom juist u een risico op vervolging zou lopen. Niet alleen bleek, zoals hierboven uitgelegd werd, dat u op een weinig intensieve wijze vervolgd werd, daarenboven verklaart u dat er op de basis in Mukhrovani vijfhonderd tot vijfhonderdvijftig personen aanwezig waren ten tijde van de opstand. (CGVS p. 13)

Van deze personen werden er, volgens de opzoekingen door het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier toegevoegd werd, eenenveertig personen vervolgd, waarvan er twintig schuldig pleitten. De overige eenentwintig werden veroordeeld. Eén van de leiders van deze mouterij, K.K. werd vrijgesproken.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u zelf een reëel risico loopt gezien het relatief kleine aantal veroordeelden en het grote aantal deelnemers aan deze mouterij, temeer gezien het feit dat uw moeder na uw onderduik en vertrek, slechts een beperkt aantal keer lastig gevallen werd, met een laatste telefoontje in de zomer 2010.

Bovendien blijkt de houding van uw moeder niet in overeenstemming te zijn met de actuele vervolging waarvan u volgens uw verklaringen mogelijks het slachtoffer zou zijn.

Zo verklaart uw moeder geen problemen meer gekend te hebben na de zomer van 2010 maar stelt dat zij toch gevlucht is in februari 2011 omdat zij zich niet veilig voelde, dat ze zich moest verstoppen, en eveneens omwille van uw gezondheidsproblemen. (CGVS moeder p. 9) Echter, zij verklaart wel dat zij nog tot aan haar vertrek buitenshuis gewerkt heeft. (CGVS moeder p.3) Uw moeder bleef wel zo veel mogelijk thuis want er was overal gevaar, zo verklaart zij. (CGVS moeder p. 9) Op haar werk werd zij beledigd en burens en verwanten negeerden uw familie. (CGVS moeder p. 9)

Deze verklaringen sterken het Commissariaat-generaal in haar twijfel met betrekking tot uw actuele vervolgingsrisico bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Zo zou men verwachten, dat, indien u verdacht zou worden van samenwerking met de Russen bij de Mukhrovani-muiterij, de autoriteiten intensief naar u op zoek zouden zijn waardoor ook uw ouders hier problemen van zouden ondervinden, aangezien u op hetzelfde adres als uw ouders verbleef in uw land van herkomst. (CGVS p. 3)

Uit de verklaringen van uw moeder kan afgeleid worden dat zij een relatief normaal leven kon leiden, zij moest zich niet verstoppen, kon blijven werken, en had geen problemen meer met de autoriteiten sinds de zomer van 2010, de beledigingen van haar collega's buiten beschouwing gelaten.

Daarenboven verklaart uw moeder dat zij per vliegtuig van Georgië naar België, met overstap in Praag, gereisd is in februari 2011, hetgeen ook aansluit bij het vermoeden van het Commissariaat-generaal. Indien uw moeder een gegronde vrees voor de autoriteiten koesterde dan zou zij niet via het vliegtuig, zijnde één van de meest gecontroleerde vervoersmethoden, gereisd zijn aangezien zij hierdoor zeker opgemerkt zou worden door de autoriteiten, die u belagen, en daarenboven zouden deze autoriteiten kunnen uitzoeken waarheen zij ging, waardoor uw geheime verblijfplaats in België mogelijks ontdekt zou worden.

Wat uw vrees voor de Russen of de Osseten betreft omwille van uw deelname aan de oorlog in augustus 2008, stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen enkele concrete bedreigingen ontvangen hebt in de tijd dat u na de oorlog nog in Georgië verbleef, noch na uw vlucht. (CGVS p.23) Deze vrees kan hierdoor niet als gegronde vrees voor vervolging gezien worden.

Tot slot is het opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u gedurende een periode van bijna één jaar in militaire dienst was zonder uw militair boekje of een vervangdocument.

U verklaart dat u uw militair boekje tijdens de oorlog verloren bent, en u hebt geen ander gekregen (CGVS,p.6). Omwille van het belang van een militair boekje of ander legitimatiebewijs als militair, is uw verklaring volgens het Commissariaat-generaal echter weinig geloofwaardig.

Hierdoor bestaat het vermoeden dat u uw militair boekje achterhoudt om eventueel bezwarende informatie (bv. periode van ontslag) verborgen te houden.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw deelname of aanwezigheid bij de muiterij in Mukhrovani, eveneens heeft u geen bewijs van de ondervragingen of het feit dat u gezocht zou worden door de autoriteiten.

Wat betreft de door u en uw moeder voorgelegde documenten : Uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw moeder bewijzen op voldoende wijze jullie identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De andere documenten zijn niet van die aard dat zij de aannemelijkheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Het attest van het leger, een attest van de medaille die u ontving, een ere-certificaat, een certificaat voor de tanktraining, een certificaat van uw militaire opleiding, een certificaat van uw medaille en verschillende foto's bewijzen op voldoende wijze dat u gediend hebt in het leger. Echter, zoals eerder vermeld, stellen zij uw asielincidenten niet vast, noch uw deelname aan de Mukhrovani-muiterij dd. 5 mei 2009.

De USB-stick die u aan het Commissariaat-generaal overhandigde bevatte de vermelde foto's, een videofragment waarop u in uw tank te zien bent, en een ander videofragment waarop de Georgische president de Mukhrovani-basis betreedt. U bent op dit laatste fragment echter niet te zien waardoor ook deze videofragmenten niet aantonen dat u werkelijk op de Mukhrovani-basis was tijdens de muiterij, laat staan dat u hierdoor problemen zou kennen.

Wat uw psychologische toestand betreft, gestaafd door de tien medische attesten, drie gerelateerde medische stukken, twee hospitalisatiebewijzen en twee psychologische verslagen, moet vastgesteld worden dat u aan post-traumatische stress leidt. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw psychologische problemen, kunnen deze documenten voorgaande appreciatie niet wijzigen.

De beslissing is immers gebaseerd op elementen die los staan van uw psychologische gezondheidstoestand (incoherenties, gebrekkige kennis, indicaties en afleidingen op basis van objectieve elementen, gebrek aan bewijzen).

Uw psychologische problemen zijn volgens het Commissariaat-generaal ook geen verschoningsgrond voor het gebrek aan kennis en gebrek aan initiatief aangaande bv. het lot van uw collega's. Er kan ook niet afgeleid worden dat uw psychologische problemen gerelateerd zijn aan de door u aangehaalde vervolgingsproblemen.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster Gi.P. (...) luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent afkomstig uit Tbilisi, Georgië en u bent de moeder van G.P. (O.V. 6.528.058) die al sinds oktober 2009 in België verblijft.

Uw problemen zijn ontstaan omwille van het werk van uw zoon.

G. was immers een militair en heeft deelgenomen aan de oorlog in augustus 2008 en de munitie te Mukhrovani in mei 2009.

Binnen de twee of drie weken nadat uw zoon het huis verliet ten gevolge van de ondervraging van 4 juni 2009 kwamen de autoriteiten tweemaal langs om te vragen achter uw zoon. Vervolgens werd u drie of vier keer gebeld door onbekenden, eveneens in verband met uw zoon. Het laatste telefoontje ontving u in de zomer van 2010. Sindsdien vond er geen asielincident meer plaats.

U kon echter niet meer in uw thuisland blijven aangezien u er zich niet veilig voelde, niemand praatte met u omwille van de handelingen van uw zoon, en u maakte zich zorgen over de gezondheidstoestand van uw zoon in België.

In februari 2011 vertrok u met het vliegtuig richting België en u diende er uw asielaanvraag in op 11 maart 2011."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster Gi.P. (...) luidt als volgt:

"U verklaart zelf geen persoonlijke problemen te kennen in uw land van herkomst en baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw zoon, G.P. (O.V. 6.528.058). (CGVS moeder p. 6 en 9)

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw zoon niet gegrond bleek.

Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw zoon werd als volgt gemotiveerd:

"U vreest dat u aangehouden of vermoord zal worden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van de munitie in Mukhrovani. Daarenboven vreest u bedreigingen van de Russen of de Osseten omwille van uw deelname aan de oorlog in augustus 2008. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter niet aannemelijk omwille van de volgende redenen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal zich vragen met betrekking tot uw houding. Zo heeft u amper kennis in verband met de huidige situatie van uw problemen. U stelt dat de autoriteiten langs kwamen bij uw thuis en naar u vroegen maar u kan niet zeggen wanneer zij langskwamen, noch hoeveel keer dit gebeurde. (CGVS p. 20) U weet eveneens niet of de autoriteiten langskomen bij uw bureaus, kennissen of vrienden. (CGVS p. 20) Daarenboven werd u gevraagd hoe de situatie is voor uw collega's met een vergelijkbaar profiel als u, zijnde sergeant in het leger, dus niet de leiding van deze munitie, waarover u betrekkelijk weinig kennis blijkt te hebben. U kan niet vertellen of uw collega's eveneens werden opgeroepen op 22 mei 2009 want u onderhield geen contacten meer met hen. (CGVS p. 17) U weet niet wat er gebeurde met uw twee collega's die onder uw leiding in uw tank meereiden. (CGVS p. 21) Verder vermeldt u twee sergeanten, G.S. en A.S. maar kan enkel verklaren dat zij werden aangehouden op die bewuste dag in Mukhrovani, maar hoe lang zij werden aangehouden, weet u niet. (CGVS p. 22) U weet niet of er mensen van een soortgelijke rang als u veroordeeld werden. (CGVS p. 22)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw ontbrekende kennis betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen immers op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerd vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde

problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. U echter heeft nagelaten om op doortastende wijze informatie te verkrijgen met betrekking tot uw problemen in uw land van herkomst. Daarenboven stelt u dat uw vader een dichte vriend was van Go., één van de leiders van de opstand in Mukhrovani. (CGVS p. 20) Het Commissariaat-generaal verwacht echter, gezien de belangrijke connecties die u door de vriendschap van uw vader in uw land van herkomst heeft, dat u zulke connecties gebruikt om informatie te verkrijgen, hetgeen u nagelaten heeft. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Georgië betreffen, ondermijnen de door u verklaarde ernst en vrees met betrekking tot uw asielproblemen.

Ten tweede, u stelt dat u tijdens uw tweede ondervraging op 4 juni 2009 verdacht werd van samenwerking met de Russische Federatie tijdens deze mouterij omwille van het telefoontje dat u eerder van uw vriend in Rusland kreeg. (CGVS p. 14) U dook vervolgens onder, waarna de autoriteiten tweemaal naar uw thuis kwamen en achter u vroegen, twee of drie weken na uw onderduik in juni 2009. (CGVS moeder, p. 7) Daarna kwamen ze niet meer langs maar werd zij drie of vier keer opgebeld in een periode die zij niet goed kan bepalen. (CGVS moeder p. 8) Uw moeder stelt dat ze de laatste keer in de zomer van 2010 opgebeld werd, in juli, eind augustus of begin september. (CGVS moeder p. 8) Er werd niemand van uw familie meegenomen of gearresteerd, eveneens werden er geen convocaties ontvangen bij uw thuis. Uw moeder bleef nog tot februari 2011 in Georgië. (CGVS moeder p. 8) Gezien de zware verdenkingen vanwege de Georgische autoriteiten, namelijk de band tussen Rusland en uzelf, is het volgens het Commissariaat-generaal bijzonder onwaarschijnlijk dat u niet op intensievere wijze gezocht wordt door de autoriteiten. Zoals terug te vinden in de open bronnen, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, beschuldigde Georgië Rusland in verdeckte termen van de opstand in Mukhrovani waarna de Russische minister van buitenlandse zaken deze beschuldigingen absurd noemde. Gezien deze beschuldiging kon er dus verwacht worden dat de Georgische overheid u ten alle koste zou vervolgen, aangezien er in uw geval een band met de Russische Federatie bewezen kon worden door uw telefoongesprek. Het feit dat de overheid slechts tweemaal langskwam en drie of vier keer naar uw thuis belde, strookt niet met deze verwachting, waardoor de ernst en geloofwaardigheid van uw problemen verder in twijfel getrokken wordt.

Eveneens werd u gevraagd of u officieel gezocht wordt, waarop u stelt dat deze zaken niet officieel gebeuren. (CGVS p. 22) Het Commissariaat-generaal heeft moeite om te begrijpen waarom juist u op niet officiële wijze vervolgd zou worden, terwijl de andere deelnemers aan deze mouterij wel op officiële wijze vervolgd en berecht werden. Het Commissariaat-generaal mag dan in alle redelijkheid verwachten dat u enig document ter staving van uw vervolgingen kan tonen, gezien het officiële karakter van de reeds veroordeelde deelnemers van de mouterij, waarin u niet geslaagd bent.

U maakt ook niet aannemelijk waarom juist u een risico op vervolging zou lopen. Niet alleen bleek, zoals hierboven uitgelegd werd, dat u op een weinig intensieve wijze vervolgd werd, daarenboven verklaart u dat er op de basis in Mukhrovani vijfhonderd tot vijfhonderdvijftig personen aanwezig waren ten tijde van de opstand. (CGVS p. 13) Van deze personen werden er, volgens de opzoekingen door het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier toegevoegd werd, eenenveertig personen vervolgd, waarvan er twintig schuldig pleitten. De overige eenentwintig werden veroordeeld. Eén van de leiders van deze mouterij, K.K. werd vrijgesproken. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u zelf een reëel risico loopt gezien het relatief kleine aantal veroordeelden en het grote aantal deelnemers aan deze mouterij, temeer gezien het feit dat uw moeder na uw onderduik en vertrek, slechts een beperkt aantal keer lastig gevallen werd, met een laatste telefoontje in de zomer 2010.

Bovendien blijkt de houding van uw moeder niet in overeenstemming te zijn met de actuele vervolging waarvan u volgens uw verklaringen mogelijks het slachtoffer zou zijn. Zo verklaart uw moeder geen problemen meer gekend te hebben na de zomer van 2010 maar stelt dat zij toch gevluht is in februari 2011 omdat zij zich niet veilig voelde, dat ze zich moest verstoppen, en eveneens omwille van uw gezondheidsproblemen. (CGVS moeder p. 9) Echter, zij verklaart wel dat zij nog tot aan haar vertrek buitenshuis gewerkt heeft. (CGVS moeder p.3) Uw moeder bleef wel zo veel mogelijk thuis want er was overal gevaar, zo verklaart zij. (CGVS moeder p. 9) Op haar werk werd zij beledigd en burens en verwanten negeerden uw familie. (CGVS moeder p. 9) Deze verklaringen sterken het Commissariaat-generaal in haar twijfel met betrekking tot uw actuele vervolgingsrisico bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Zo zou men verwachten, dat, indien u verdacht zou worden van samenwerking met de Russen bij de Mukhrovani-mouterij, de autoriteiten intensief naar u op zoek zouden zijn waardoor ook uw ouders hier problemen van zouden ondervinden, aangezien u op hetzelfde adres als uw ouders verbleef in uw land van herkomst. (CGVS p. 3) Uit de verklaringen van uw moeder kan afgeleid worden dat zij een relatief normaal leven kon leiden, zij moest zich niet verstoppen, kon blijven werken, en had geen problemen meer met de autoriteiten sinds de zomer van

2010, de beledigingen van haar collega's buiten beschouwing gelaten. Daarenboven verklaart uw moeder dat zij per vliegtuig van Georgië naar België, met overstap in Praag, gereisd is in februari 2011, hetgeen ook aansluit bij het vermoeden van het Commissariaat-generaal. Indien uw moeder een gegronde vrees voor de autoriteiten koesterde dan zou zij niet via het vliegtuig, zijnde één van de meest gecontroleerde vervoersmethoden, gereisd zijn aangezien zij hierdoor zeker opgemerkt zou worden door de autoriteiten, die u belagen, en daarenboven zouden deze autoriteiten kunnen uitzoeken waarheen zij ging, waardoor uw geheime verblijfplaats in België mogelijks ontdekt zou worden.

Wat uw vrees voor de Russen of de Osseten betreft omwille van uw deelname aan de oorlog in augustus 2008, stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen enkele concrete bedreigingen ontvangen hebt in de tijd dat u na de oorlog nog in Georgië verbleef, noch na uw vlucht. (CGVS p.23) Deze vrees kan hierdoor niet als gegronde vrees voor vervolging gezien worden.

Tot slot is het opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u gedurende een periode van bijna één jaar in militaire dienst was zonder uw militair boekje of een vervangdocument. U verklaart dat u uw militair boekje tijdens de oorlog verloren bent, en u hebt geen ander gekregen (CGVS,p.6). Omwille van het belang van een militair boekje of ander legitimatiebewijs als militair, is uw verklaring volgens het Commissariaat-generaal echter weinig geloofwaardig. Hierdoor bestaat het vermoeden dat u uw militair boekje achterhoudt om eventueel bezwarende informatie (bv. periode van ontslag) verborgen te houden.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw deelname of aanwezigheid bij de munitie in Mukhrovani, eveneens heeft u geen bewijs van de ondervragingen of het feit dat u gezocht zou worden door de autoriteiten.

Wat betreft de door u en uw moeder voorgelegde documenten : Uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw moeder bewijzen op voldoende wijze jullie identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De andere documenten zijn niet van die aard dat zij de aannemelijkheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. Het attest van het leger, een attest van de medaille die u ontving, een ere-certificaat, een certificaat voor de tanktraining, een certificaat van uw militaire opleiding, een certificaat van uw medaille en verschillende foto's bewijzen op voldoende wijze dat u gediend hebt in het leger. Echter, zoals eerder vermeld, stellen zij uw asielincidenten niet vast, noch uw deelname aan de Mukhrovani-munitie dd. 5 mei 2009. De USB-stick die u aan het Commissariaat-generaal overhandigde bevatte de vermelde foto's, een videofragment waarop u in uw tank te zien bent, en een ander videofragment waarop de Georgische president de Mukhrovani-basis betreedt. U bent op dit laatste fragment echter niet te zien waardoor ook deze videofragmenten niet aantonen dat u werkelijk op de Mukhrovani-basis was tijdens de munitie, laat staan dat u hierdoor problemen zou kennen. Wat uw psychologische toestand betreft, gestaafd door de tien medische attesten, drie gerelateerde medische stukken, twee hospitalisatiebewijzen en twee psychologische verslagen, moet vastgesteld worden dat u aan post-traumatische stress leidt. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw psychologische problemen, kunnen deze documenten voorgaande appreciatie niet wijzigen. De beslissing is immers gebaseerd op elementen die los staan van uw psychologische gezondheidstoestand (incoherenties, gebrekkige kennis, indicaties en afleidingen op basis van objectieve elementen, gebrek aan bewijzen). Uw psychologische problemen zijn volgens het Commissariaat-generaal ook geen verschoningsgrond voor het gebrek aan kennis en gebrek aan initiatief aangaande bv. het lot van uw collega's. Er kan ook niet afgeleid worden dat uw psychologische problemen gerelateerd zijn aan de door u aangehaalde vervolgingsproblemen.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. ""

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 24 april 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker weinig kennis draagt omtrent de autoriteiten die bij hem thuis langskwamen, antwoorden verzoekers dat verzoeker lijdt aan een ernstige depressie, post-traumatische stress, ernstige angstaanvallen en een schizoïde persoonlijkheid.

Ze wijzen er op dat (zie het verzoekschrift, p. 6) daarom bij de Belgische autoriteiten *“een 9ter”* van de vreemdelingenwet werd ingediend op 25 februari 2010 en dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“de autoriteiten dus reeds sinds geruime tijd op de hoogte (zijn) van de medische problemen”* van verzoeker. Ze voegen hieraan toe dat verzoeker reeds verscheidene keren gehospitaliseerd diende te worden.

Verzoekers besluiten dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“verzoeker “daarom dit verhoor in moeilijke omstandigheden aflegde en hij het vaak moeilijk had om uit zijn woorden te geraken of om zich dingen te herinneren”*.

Volgens verzoekers hield de commissaris-generaal *“hier duidelijk geen rekening mee”* (zie het verzoekschrift, p. 7) *“en wordt er in de bestreden beslissing zelfs gesteld dat zijn psychologische toestand geen verschoningsgrond kan zijn. Ze wijzen er op dat op geen enkel moment de wijze van het verhoor op het Commissariaat-generaal aangepast werd aan de medische toestand van verzoeker, dat hem geen tijd werd gegeven over bepaalde zaken na te denken zonder dat het een tweede keer gevraagd werd, (zie het verzoekschrift, p. 7) “iets wat essentieel is voor iemand die aan het ziektebeeld van eiser lijdt”*.

Ze laten gelden dat verzoeker daarom *“niet volledig kon zeggen wanneer de autoriteiten langskwamen bij hemzelf”*, ook doordat hij niet thuis was op het moment dat ze langskwamen. Verzoekers stellen tevens dat de commissaris-generaal niet heeft aangedrongen tot het geven van deze informatie *“maar deze vraag terloops stelde”*.

Ze verklaren verder dat verzoeker *“kan zeggen dat de autoriteiten ongeveer 2 keer langskwamen”* (zie het verzoekschrift, p. 7)“, de eerste keer ongeveer op 21 juni 2009 en de tweede keer ongeveer drie weken later.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet weet of de autoriteiten langskwamen bij zijn burens, kennissen of vrienden, wijzen verzoekers opnieuw op de geheugenproblemen van verzoeker. Ze benadrukken dat de commissaris-generaal hiervan op de hoogte was, de vraag gewoon terloops stelde, niet aandrongen op het belang van deze vraag en verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 7) *“ook niet speciaal veel tijd (liet) om hierop te antwoorden maar dat er gewoon werd overgestapt op het stellen van de volgende vraag wat onder normale omstandigheden niet erg zou zijn, maar wat gezien de schizoïde en zwaar depressieve persoonlijkheid van eiser wel degelijk problemen geeft”*.

Ze laten gelden dat verzoekster wel op de hoogte was of de autoriteiten langskwamen bij de burens en dat verzoeker zeker weet dat zij dit hem verteld heeft, (zie het verzoekschrift, p. 8) *“maar dat eiser zich het gewoonweg niet meer kon herinneren tijdens het verhoor”*.

Op de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet weet hoe de situatie is voor zijn collega's, benadrukken verzoekers dat verzoeker twee sergeanten vermeldde die werden aangehouden, maar dat hij niet weet hoe lang ze werden aangehouden. Dat hij over andere collega's geen informatie kan geven, wijt hij aan het feit dat hij over hen simpelweg geen informatie heeft.

Waar de commissaris-generaal het onaannemelijk acht dat verzoeker op niet intensieve wijze gezocht werd door de autoriteiten, terwijl ze hem zouden verdenken van samenwerking met de Russische Federatie, laten verzoekers gelden dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 8) *“geen enkele rekening houdt met de werkelijke realiteit”*, zijnde dat verzoekster na de problemen in Tbilisi is gaan wonen, dat zij daar werkte in het zwart, dat zij er zich nooit officieel registreerde en de autoriteiten haar op die wijze niet konden opsporen. Ze voegen er nog aan toe dat het huis waar zij daarvoor woonde, afgesloten werd.

Ze voeren aan dat de commissaris-generaal er vanuit gaat dat verzoeker intensiever opgespoord zou worden, (zie het verzoekschrift, p. 9) *“zonder dat (hij) hiervan ook maar enige verklaring geeft waarom dat zou zijn”*.

Volgens verzoekers kan het feit dat de Georgische overheid de Russische overheid van de munitie beschuldigde, geen argument zijn, *“aangezien dit geen directe betrekking heeft op eiser”*. Ze stellen dat de commissaris-generaal nergens aangeeft (zie het verzoekschrift, p. 9) *“op welke wijze eiser dan zou moeten opgespoord zijn”*. Ze benadrukken dat ze hun huis achtergelaten hebben, zodat het niet duidelijk is hoe vaak de autoriteiten nog langskwamen.

Wat betreft de vraag of verzoeker officieel vervolgd wordt, wijzen verzoekers er op dat de broer van verzoeker in een andere stad woont en daar geen problemen heeft; ze stellen dat verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 9) *“zal trachten op deze wijze meer informatie te bekomen”*.

Ze leggen uit dat de onderzoeksrechter op de hoogte is van het feit dat verzoekers familie bevriend is met de commandant van het bataljon, waardoor de onderzoeksrechter hen opbelde om uit te nodigen voor een ondervraging. Verzoekers stellen dat verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 9) *“dus geen*

convocatie (heeft) *gekregen*”, wat de reden is dat verzoeker *“duidelijk stelt dat dit geen officiële vervolging is”*.

Verzoekers verwijzen naar de nota van UNHCR aangaande de bewijslast en geven een theoretische uiteenzetting hieromtrent. Ze zijn van mening dat er geen contradicties zijn in hun eigen verklaringen, noch tussen hun beide verklaringen; ze voeren aan dat de commissaris-generaal nergens elementen aanhaalt die manifest strijdig zijn met hun asielrelaas.

Ze stellen dat de commissaris-generaal de feiten op zulke manier interpreteert dat deze haar eigen verhaal bevestigen, een interpretatie die volgens verzoekers haaks staat op de werkelijkheid. Ze verwijzen naar informatie van de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 10) *“waarin melding wordt gemaakt van de vele muiters die gedood werden”*.

Ze vinden hun verklaringen bovendien *“coherent en plausibel”* en niet in strijd met enige algemeen geweten informatie. Volgens hen staat er nergens in de bestreden beslissingen dat er sprake is van een incoherent asielrelaas en haalt de commissaris-generaal in zijn beslissing geen enkele tegenstrijdigheid aan *“terwijl dit zo goed als in alle andere motiveringen van het CGVS in andere zaken wel gebeurt”*.

Ze besluiten dat hun coherent asielrelaas voldoende is om te besluiten tot de gegrondheid van hun vrees voor vervolging; ze verwijzen naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, Gi.P. (...), zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, G.P. (...), haar zoon, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Waar verzoekers een schending inroepen van *“artikel 48/1”* van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit artikel niet bestaat.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoekers geenszins aantonen op welke manier voormeld artikel, dat enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt, geschonden wordt.

Bijgevolg is deze aangevoerde schending als middel onontvankelijk.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal stelde in hoofde van verzoeker een gebrek aan kennis en interesse vast: *“Zo heeft u amper kennis in verband met de huidige situatie van uw problemen. U stelt dat de autoriteiten langs kwamen bij uw thuis en naar u vroegen maar u kan niet zeggen wanneer zij langskwamen, noch hoeveel keer dit gebeurde. (CGVS p. 20) U weet eveneens niet of de autoriteiten langskomen bij uw bureaus, kennissen of vrienden. (CGVS p. 20) Daarenboven werd u gevraagd hoe de situatie is voor uw collega’s met een vergelijkbaar profiel als u, zijnde sergeant in het leger, dus niet de leiding van deze munitie, waarover u betrekkelijk weinig kennis blijkt te hebben. U kan niet vertellen of uw collega’s eveneens werden opgeroepen op 22 mei 2009 want u onderhield geen contacten meer met hen. (CGVS p. 17) U weet niet wat er gebeurde met uw twee collega’s die onder uw leiding in uw tank meereiden. (CGVS p. 21) Verder vermeldt u twee sergeanten, G.S. en A.S. maar kan enkel verklaren dat zij werden aangehouden op die bewuste dag in Mukhrovani, maar hoe lang zij werden aangehouden, weet u niet. (CVGS p. 22) U weet niet of er mensen van een soortgelijke rang als u veroordeeld werden. (CGVS p. 22).”*

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat verzoeker lijdt aan een ernstige depressie, post-traumatische stress, ernstige angstaanvallen en een schizoïde persoonlijkheid en dat hij reeds verscheidene keren gehospitaliseerd diende te worden. Ze laten gelden dat verzoeker *“daarom dit verhoor in moeilijke omstandigheden aflegde en hij het vaak moeilijk had om uit zijn woorden te geraken of om zich dingen te herinneren”*. Volgens verzoekers hield de commissaris-generaal *“hier duidelijk geen rekening mee”* en werd op geen enkel moment de wijze van het verhoor aangepast aan verzoekers medische toestand. Ze zijn van mening dat hem geen tijd werd gegeven over bepaalde zaken na te denken, dat het hem geen tweede keer gevraagd werd, *“iets wat essentieel is voor iemand die aan het ziektebeeld van eiser lijdt”*, dat de vragen gewoon terloops werden gesteld, dat niet werd aandrongen op het belang van deze vragen en dat de commissaris-generaal verzoeker *“ook niet speciaal veel tijd (liet) om hierop te antwoorden maar dat er gewoon werd overgestapt op het stellen van de volgende vraag”*.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing gebaseerd is op elementen die los staan van verzoekers psychologische gezondheidstoestand, zijnde verzoekers gebrekkige kennis, indicaties en afleidingen op basis van objectieve elementen, de houding van verzoekster en het gebrek aan bewijs.

Hoewel uit de medische attesten, medische stukken, hospitalisatiebewijzen en psychologische verslagen blijkt dat verzoeker aan post-traumatische stress leidt, blijkt hieruit geenszins dat verzoeker niet in staat was om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden gezondheidsproblemen van die aard waren om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat verzoeker in staat was zijn asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd weer te geven.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor geen melding maakte van zijn gezondheidstoestand als reden voor zijn gebrekkige kennis.

Gevraagd wanneer autoriteiten bij hem thuis langskwamen om hem te zoeken, antwoordde verzoeker: *"Ik weet niet precies wanneer. Ik probeerde geen contact te houden met mijn familie op dat moment"* (zie het verhoorverslag van 16 maart 2012, p. 20).

Gevraagd of de autoriteiten langskwamen bij zijn bureaus, kennissen of vrienden, antwoordde verzoeker gewoon: *"Ik weet het niet"* (zie het verhoorverslag, p. 20). Gevraagd wat er gebeurde met de collega's in zijn tank, antwoordde hij dan weer: *"Ik weet het niet, ik heb geen contact met hen"* (zie het verhoorverslag, p. 21).

Op het einde van het gehoor werd eveneens gevraagd of verzoeker nog iets wenste toe te voegen aan zijn asielaanvraag, waarop hij ontkennend antwoordde.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden als hij aanvoert dat hem geen tijd werd gegeven over bepaalde zaken na te denken, dat het hem geen tweede keer gevraagd werd, dat de vragen terloops werden gesteld, dat niet werd aangedrongen op het belang van deze vragen en dat de commissaris-generaal verzoeker *"ook niet speciaal veel tijd (liet) om hierop te antwoorden"*.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekers toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Bovendien dient de commissaris-generaal niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de lichamelijke toestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat het vastgestelde gebrek aan kennis en interesse onverkort geldig blijft en de geloofwaardigheid ondermijnt.

De verklaringen in het verzoekschrift dat verzoeker twee sergeanten vermeldde die werden aangehouden, maar dat hij niet weet hoe lang ze werden aangehouden, en dat hij over andere collega's geen informatie kan geven omdat hij over hen simpelweg geen informatie heeft, bevestigen slechts verzoekers onwetendheid en doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De commissaris-generaal is ook van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet op meer intensieve wijze gezocht werd door de autoriteiten in zijn land van herkomst, gezien de zware verdenkingen vanwege de Georgische autoriteiten op verzoeker, namelijk zijn band met Rusland.

Dienaangaande laten verzoekers in hun verzoekschrift gelden dat de commissaris-generaal *"geen enkele rekening houdt met de werkelijke realiteit"*, zijnde dat verzoekster na de problemen in Tbilisi is gaan wonen, dat zij daar werkte in het zwart, dat zij er zich nooit officieel registreerde en de autoriteiten haar derhalve niet konden opsporen. Ze voegen er nog aan toe dat het huis waar zij daarvoor woonde, werd verlaten. Ze voeren aan dat de commissaris-generaal er vanuit gaat dat verzoeker meer intensief opgespoord zou worden, *"zonder dat hij hiervan ook maar enige verklaring geeft waarom dat zou zijn"*. Volgens verzoekers kan het feit dat de Georgische overheid de Russische overheid van de munitie beschuldigde, geen argument zijn, *"aangezien dit geen directe betrekking heeft op eiser"*. Ze stellen dat de commissaris-generaal nergens aangeeft *"op welke wijze eiser dan zou moeten opgespoord zijn"*.

De Raad stelt vast dat verzoeker na zijn ondervraging op 4 juni 2009 in zijn land onderdook, waarna de autoriteiten tweemaal naar zijn thuis kwamen en naar hem vroegen, twee of drie weken na zijn verdwijning in juni 2009; daarna kwamen ze niet meer langs maar werd verzoekster drie of vier keer opgebeld in een periode die zij niet goed kan duiden.

Verzoekster stelt dat zij de laatste keer in de zomer van 2010 opgebeld werd, in juli, eind augustus of begin september, maar dat er niemand van de familie meegenomen of gearresteerd werd en dat er geen convocaties werden ontvangen bij hen thuis.

Gevraagd hoe vaak zij telefoontjes ontving, antwoordde verzoekster: *"Ze belden misschien drie of vier keer. Ik probeerde de telefoon niet te nemen omdat ik schrik had dat ze belden voor mijn zoon"* (zie het verhoorverslag van 26 maart 2012, p. 7-8). Zij voegde er zelfs nog aan toe: *"Het was niet intensief. Eén keer per twee weken"* (zie het verhoorverslag, p. 8).

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten dat de autoriteiten niet intensief naar verzoeker op zoek waren, wat wel in de verwachtingen ligt indien verzoeker verdacht zou worden van samenwerking met de Russen bij de munitie, temeer gezien uit informatie in de open bronnen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Georgië Rusland in verdede termen beschuldigde van de opstand in Mukhrovani waarna de Russische minister van buitenlandse zaken deze beschuldigingen absurd noemde; gezien deze beschuldiging kon er inderdaad verwacht worden dat de Georgische overheid verzoeker ten alle koste zou vervolgen, aangezien er in zijn geval een band met de Russische Federatie bewezen kon worden door het telefoongesprek.

De bewering in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal er vanuit gaat dat verzoeker intensiever opgespoord zou worden *“zonder dat zij hiervan ook maar enige verklaring geeft waarom dat zou zijn”* is dan ook niet terecht, noch is de opmerking dat het feit dat de Georgische overheid de Russische overheid van de munitie beschuldigde geen argument kan zijn *“aangezien dit geen directe betrekking heeft op eiser”* als een correct verweer.

Dat verzoekster nog tot februari 2011 in Georgië bleef, een relatief normaal leven leidde, tot aan haar vertrek buitenshuis heeft gewerkt en na de zomer van 2010 geen problemen meer heeft gekend -terwijl verzoeker reeds onderdook en vluchtte in 2009- doet inderdaad verder afbreuk aan de geloofwaardigheid.

Verzoekers gaan in hun verzoekschrift niet in op de motivering aangaande de reisweg van verzoekster: *“Daarenboven verklaart uw moeder dat zij per vliegtuig van Georgië naar België, met overstap in Praag, gereisd is in februari 2011, hetgeen ook aansluit bij het vermoeden van het Commissariaat-generaal. Indien uw moeder een gegronde vrees voor de autoriteiten koesterde dan zou zij niet via het vliegtuig, zijnde één van de meest gecontroleerde vervoersmethoden, gereisd zijn aangezien zij hierdoor zeker opgemerkt zou worden door de autoriteiten, die u belagen, en daarenboven zouden deze autoriteiten kunnen uitzoeken waarheen zij ging, waardoor uw geheime verblijfplaats in België mogelijks ontdekt zou worden.”*

De Raad neemt deze motivering over.

Wat betreft de vraag of verzoeker officieel vervolgd wordt, wijzen verzoekers er in hun verzoekschrift op dat de broer van verzoeker in een andere stad woont en daar geen problemen heeft; ze stellen dat verzoeker *“zal trachten op deze wijze meer informatie te bekomen”*.

Deze beweringen doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat de andere deelnemers aan de munitie wél op officiële wijze vervolgd en berecht werden en dat niet kan worden ingezien waarom juist verzoeker dan *“op niet officiële wijze”* vervolgd zou worden, zodat inderdaad mag worden verwacht dat enig document ter staving van verzoekers vervolgingen zou worden voorgelegd in acht genomen het officiële karakter van de reeds veroordeelde munitie.

Verzoeker verklaren in hun verzoekschrift nog uit dat de onderzoeksrechter op de hoogte is van het feit dat verzoekers familie bevriend is met de commandant van de legereenheid, waardoor de onderzoeksrechter hen opbelde om hen uit te nodigen voor een ondervraging. Verzoekers stellen dat verzoeker *“dus geen convocatie (heeft) gekregen”*, wat de reden is dat verzoeker *“duidelijk stelt dat dit geen officiële vervolging is”*.

Deze uitleg strookt echter niet met verzoekers eerdere verklaringen.

Gevraagd of verzoeker wist of hij officieel gezocht wordt, antwoordde hij: *“U moet begrijpen dat ik officieel nooit ondervraagd ben, ik heb nooit convocaties gekregen. Die dingen gebeuren officieel niet. Als onze president iets fout doet, wordt dat verborgen”* (zie het verhoorverslag, p. 22).

De uitleg dat de onderzoeksrechter op de hoogte is van het feit dat verzoekers familie bevriend is met de commandant van het bataljon, waardoor ze telefonisch opgeroepen werden voor een ondervraging, is dan ook een post-factum verklaring die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen en die derhalve niet wordt aangenomen.

Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

Verzoekers laten de vaststelling van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat juist verzoeker een risico loopt op vervolging, onbesproken:

“Niet alleen bleek, zoals hierboven uitgelegd werd, dat u op een weinig intensieve wijze vervolgd werd, daarenboven verklaart u dat er op de basis in Mukhrovani vijfhonderd tot vijfhonderdvijftig personen aanwezig waren ten tijde van de opstand. (CGVS p. 13) Van deze personen werden er, volgens de opzoekingen door het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier toegevoegd werd, eenenveertig personen vervolgd, waarvan er twintig schuldig pleitten. De overige eenentwintig werden veroordeeld. Eén van de leiders van deze munitie, K.K. werd vrijgesproken.”

Verzoekers maken inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker zelf een reëel risico loopt, gezien het relatief kleine aantal veroordeelden en het grote aantal deelnemers aan deze munitie, temeer gezien het

feit dat verzoekster tussen het moment waarop verzoeker onderdook en zijn vertrek, slechts een beperkt aantal keer lastig gevallen werd, met een laatste telefoontje in de zomer van 2010.

Verzoekers laten in hun verzoekschrift eveneens na in te gaan op de vastgestelde ongeloofwaardigheden met betrekking tot het militair boekje van verzoeker:

“Tot slot is het opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u gedurende een periode van bijna één jaar in militaire dienst was zonder uw militair boekje of een vervangdocument. U verklaart dat u uw militair boekje tijdens de oorlog verloren bent, en u hebt geen ander gekregen (CGVS,p.6).

Omwille van het belang van een militair boekje of ander legitimatiebewijs als militair, is uw verklaring volgens het Commissariaat-generaal echter weinig geloofwaardig.”

Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers; de Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn militair boekje achterhoudt om eventueel bezwarende informatie (bv. periode van ontslag) verborgen te houden.

Waar verzoekers besluiten dat ze noch zichzelf, noch elkaar tegenspreken en stellen dat hun verklaringen *“coherent en plausibel”* zijn en niet in strijd met algemeen geweten informatie, wijst de Raad er op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De stelling van verzoekers dat de commissaris-generaal geen enkele tegenstrijdigheid aanhaalt *“terwijl dit zo goed als in alle andere motiveringen van het CGVS in andere zaken wel gebeurt”*, is niet relevant.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 16 maart 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Georgische taal beheerst en in bijzijn van een advocaat, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE